νὴ Δί᾽ ἔγωγε τὰ τῆς ἀδικίας· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγα ἐστὶ καθ᾽
13 ἑκάστην ἡμέραν τοιαῦτα ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν. ¶ Βούλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, γράψωμεν ἐνταυθοῖ μὲν Δ, ἐνταυθοῖ δὲ Α; εἶτα ὅ τι μὲν ἂν δοκῇ ἡμῖν τῆς δικαιοσύνης ἔργον εἶναι, πρὸς τὸ Δ τιθῶμεν, ὅ τι δ᾽ ἂν τῆς ἀδικίας, πρὸς τὸ Α; ¶ Εἴ τι σοι δοκεῖ, ἔφη, προσδεῖν
14 τούτων, ποίει ταῦτα. Καὶ ὁ Σωκράτης γράψας ὥσπερ εἶπεν, ¶ Οὐκοῦν, ἔφη, ἔστιν ἐν ἀνθρώποις τὸ ψεύδεσθαι; ¶ Ἔστι μέντοι, ἔφη. ¶ Ποτέρωσε οὖν, ἔφη, θῶμεν τοῦτο; ¶ Δῆλον, ἔφη, ὅτι πρὸς τὴν ἀδικίαν. ¶ Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ τὸ ἐξαπατᾶν ἐστι; ¶ Καὶ μάλα, ἔφη. ¶ Τοῦτο οὖν ποτέρωσε θῶμεν; ¶ Καὶ τοῦτο δῆλον ὅτι, ἔφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. ¶ Τί δὲ τὸ κακουργεῖν; ¶ Καὶ τοῦτο, ἔφη. ¶ Τὸ δὲ ἀνδραποδίζεσθαι; ¶ Καὶ τοῦτο. ¶ Πρὸς δὲ τῇ δικαιοσύνῃ οὐδὲν ἡμῖν τούτων κείσεται,

sum recensere iniustitiae: quia etc. Ante τὰ τῆς ἀδικίας censet Ernestus excidisse καί. Caeterum sic μὴ οὐ occurrit quoque Plat. de Rep. VI, p. 486: Μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι; *Z.* Mihi contra manifestum videtur, δύνωμαι vnice verum esse, quod etiam Vatic. I et Flor. E exhibent. Mene vero non posse enarrare et cet. superbus iuuenis cum indignatione respondet. Sequentia καὶ νὴ Δία ἔγωγε τὰ τῆς vsque ad ἐστὶ omisit Florent. E. quod etiam non displicet.

τοιαῦτα ὁρᾶν τε] Stob. ὁρᾶν τε τοιαῦτα.

§. 13. γράψωμεν] Ibid. γράψομεν, perperam.

ἐνταυθοῖ] Sic ibid. et in Steph., sed in edd. vett. est ἐνταυθεῖ, vtroque loco.

Δ — Α] Sic Leonclav. sed vett. edd., Steph. et Stob. δέλτα — ἄλφα.

μὲν ἂν] Sic Stob. et Steph., sed in edd. vett. abest ἄν.

τιθῶμεν] Iunt. τίθωμεν, male.

δ᾽ ἂν] Reiskius corr. δ᾽ αὖ, haud absurde.

§. 14. εἶπεν] *Dixerat.*

τὸ ψεύδεσθαι] Malui articulum semel addere, quia sic perpetuo est in dialogis Socraticis, et ipsa linguae ratio postulat, (vid. v. c. I, 4, 6, s.) quam, quod Stephano placebat, ter delere. *Ern.*

δῆλον, ἔφη, ὅτι] Stob. δῆλον ὅτι, ἔφη.

οὐκοῦν — ἀδικίαν] Hic quoque ob duplex ἀδικίαν illa omnia exciderunt in Iunt. vid. ad III, 3, 5.

θῶμεν;] Stob. θῶ.

τί δὲ] Ibid. τί δαί, haud male.

κακουργεῖν] Ibid. κλέπτειν.

τὸ δ᾽ ἀνδρ.] Iunt. τὸ μέν: Ald., Steph. et MS. Vindob. τὸ simpliciter, sed neutrum potest ferri. Leonclav. et Welsius ex Stobaeo τί δ᾽, sed τὸ abesse nequit. Ergo aut legendum est τί δὲ τὸ, vt Stephanus suadet, aut probandum est id, quod cum Ernesto recepi ex ed. Castal., quod tutius et melius videtur: quia illud τί δὲ repetitum habet hic aliquid ingrati et alienum est a Xenoph. commutate dicendi consuetudine.

τῇ δικαιοσύνῃ] Sic recte Stob. et MS. Vindob. Vulgo autem deest

Sächsische Landesbibliothek – Staats- und Universitätsbibliothek Dresden http://digital.slub-dresden.de/id375455116/260 gefördert von der Deutschen Forschungsgemeinschaft DFG